

Cap de Creus

Cap de Creus, terra de pescadors,
cales solitàries on regna la remor de les onades.
Cases blanques amb finestres blaves,
un paisatge mediterrani ple de colors.

Arítjol que s'enfila pels troncs dels càdecs,
romaní florit que envolta les espinoses argelagues.
Camins que serpentejen enmig dels vessants,
que dibuixen un pas entre la brolla espessa.

Feixes desmuntades, oliveres platejades,
troncs recargolats que donen vida al seu entorn.
Sol de matinada, vent de tramuntana
que asserena el cel i tomba els matolls.

Paisatge tranquil, paisatge silenciós,
Que et fa sentir bé i amb aire harmoniós.
Camino tranquil·la i lleugera, am els peus al rocam,
envoltada de natura i amb el cor entre el cel i el mar.

Clara Beltran
5è. Primària

Els alumnes de 5è

La meva classe
és molt divertida
i nosaltres
la fem més eixerida.

La Laia deixa coses,
és una bona noia.
La Soraya seriosa,
sempre fa moltes coses.

El Jofre golafre
és molt sapastre.
La Clara calladeta
és de tots la més llesta.

La Júlia nerviosa
sempre balla a tota hora.
L'Henrique despistat
sempre està molt callat.

El Nil d'inquiet,
a vegades està molt distret.
A l'Emma musical,
li agrada molt el ball.

El Martí dibuixant,
poques vegades es veu cantant.
L'Èric graciós,
té un conill molt gros.

L'Àlex amigable,
del futbol no li parreu gaire.
La Clàudia amb els animals
s'inventa coses sensacionals.
L'Ernesto tan alt,
mai està malalt.
El Daniel rialler
sempre dóna el seu parer.

La Joana misteriosa
sempre va amb roba fosca.

El Roc futbolero,
fan del Messi és.

L'Alexandra somrient,
sempre mira el sol ponent.

L'Anna que molt mira,
de les seves germanes cuida.

El Robert xerraire
d'esforç no en fa pas gaire.

La Marta curiosa
és molt seriosa.

La Paula treballadora,
acaba els deures d'hora.

El Sergi bromista
mai no deixa ni una pista.

I aquests són els meus companys

i no són gens estranys.

I no els canviaria per res,
ni en un milió d'anys.

Àlex Gaspar
5è de Primària

El telèfon misteriós

En un divendres 13 de desembre,
a casa sol hi havia un membre.
Aquell membre era jo,
que passava molta por.

A la 1:00 el telèfon va sonar,
jo aquest cop no el vaig agafar.
I si era un assassí?
I si vénen a per mi?

De sobte va parar,
i va tornar a sonar.
Jo pensava un altre cop,
i si és un lladregot?

Una estona va passar,
fins que va tornar a sonar.
Ara ja pensava jo,
i si em trec d'aquí la por?

Pensava si era el meu tiet,
o potser el meu cosinet?
O era la meva tieta
que trucava de la Sedeta?

Ara estava molt confusa,
i m'escalfava com una estufa.

El que pensava jo:
l'agafava o no?

Al final el vaig agafar,
la meva mare va contestar.

I ella em preguntava:
per què no l'agafava?

Jo li vaig contestar,
que no parava de pensar.

I si és un assassí?
I si vénen a per mi?

Ella em va dir:
No pot ser un assassí!
Jo em vaig tranquil·litzar
i no hi vaig tornar a pensar.

Laia Alfonso. 5è de Primària

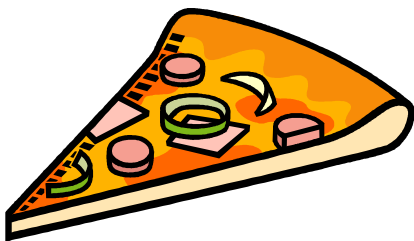
L'amor de la pizza

La pizza està feta
per molts ingredients,
pot estar a una festa
o a molts llocs diferents.

Una pizza ben elaborada
és una pizza alegre,
amb una massa coronada
fa feliç a la cuinera.

Hi ha molts tipus d'aquest menjar
de tomàquet a xampinyó
i amb un refresc per acompanyar
és un menjar campió.

Un xef italià va dir
que la pizza es fa amb sentiments
per després assaborir
tots els seus components.

Júlia Brey
5è de Primària

A les palpentes

Era un hivern molt fred i fosc, no es veia res perquè tot estava cobert de boira. Ningú no sortia de casa perquè no es veia res, els nens no anaven a l'escola, els supermercats estaven oberts però poca gent s'atrevia a anar a treballar o a comprar, només quan era molt necessari.

La gent es guardava menjar a casa, però va arribar a un punt que a casa meva ens vam quedar sense res. Ningú de casa s'atrevia a anar a buscar menjar al supermercat i al final vaig decidir que hi aniria jo. Tothom em deia que ho deixés córrer però jo no em vaig rendir. Vaig sortir de casa meva i em sentia marejat, no podia respirar del tot bé, la sensació d'ofec era molt intensa, em sentia pressionat i perdut al mig del poble.

Vaig començar a caminar, anava a les palpentes, va arribar un punt en què no veia res. Vaig intentar tornar enrere però em vaig perdre, no sabia on estava, de sobte vaig sentir un soroll, era com si alguna cosa s'apropés fins a mi, vaig córrer en línia recta, no podia més, estava molt cansat. Va arribar un moment que estava tan esgotat que vaig ensopegar i em vaig caure; algú em va agafar pels peus, em va ajudar a aixecar-me, em va agafar de la mà i em va dir que el seguís, el vaig seguir i em va portar al forn. Per fi vaig saber qui era, era el forner. Em va dir que em quedés fins que passés la boira i així ho vaig fer.

Aquells dies van ser terribles, terrorífics, els pitjors dies de la meva vida. No els oblidaré mai, sempre els guardaré dins del meu cor amb una sensació de por immensa.

Paula Sánchez
5è de Primària